

Картини и думи от една изложба

проф.Благовест Вълков, дн

архитект - УАСГ

ЕДИН НЕУМОРИМ ТАЛАНТ, НЕПОДВЛАСТЕН НА ВЪЗРАСТТА

изложба на Марин Подмоллов - 19.12.2016 г.

Преди повече от 25 години участвах в откриването на изложба на Марин и Ваня Подмоллови в Сливен с прочетен отзив за работите им под заглавие „*В състояние на деликатно равновесие*”. Там обобщавах: „*Ваня и Марин Подмоллови не си задават главоломни въпроси, не ни действат потресаващо с епични композиции. Като остават „земни”, те запазват и за нас състоянието на едно деликатно равновесие. Правят го по един хуманен, достъпен и сигурен начин...*”

Сега, след толкова дълго време, след един цял творчески живот, пожелавам на Марин още един, два... Е, и лесно, и трудно е да се каже нещо ново. Лесно е, защото веднага и ярко се разкрива разликата, натрупана във времето. Трудно, защото художникът няма възраст, той се ражда, трае, докато твори...

Живописиста, както и всяко друго изкуство, изразява сложните и деликатни взаимоотношения в живота на човека, отразени и въплътени в своеобразното „криво огледало” на авторовата чувствителност и съзидателен порив.

Чрез създаването на образи или разкриването на структури, откровено декларативна или поетично завоалирана, предизвикателна или дискретна, живописната картина винаги предава едно авторово послание. Какви пластически явления предлага тази изложба, чрез които да открием авторовите послания?

Ранният Марин Подмоллов беше струпал в изложба една голяма колекция от картини, в които младостта и талантът бушуваха в изключително богата живопис, технически търсения и експерименти. Всичко това изпълваше пространството с усещането за вулкан, нещо изключително мощно, но не избухнало и не разрушително. Беше си майстор от съвсем млад, успяваше да създава и богатство, многообразие, обхванати в единна, разпознаваема цялост... Така Марин в онези ранни години беше вече майстор, независимо от младата си възраст...

Днес майсторът си е останал, продължавайки да отстоява авторовата си идентичност с нови творби. И все пак - какво ново в днешната негова живопис?

Работите в днешната изложба не са много, но са симптоматични за сегашния период от творчеството на Марин. Основното внимание на Мариновия метафоричен свят са обектите от видимия човешки свят – културен и природен. Всичко видимо става, достойно е за претворяване – *паркова алея, дървета, риба...* Общото е, че в тези обекти Марин „вижда” картини. Той се *удивлява на видимия свят, обича го, любопитства*, но като изразява това си отношение чрез *интерпретация, видоизменяне*, за да създаде всъщност *един изцяло нов свят* – прославящ действителния, но и опитващ се да го направи по-съвършен като го „поправя”, прави го различен. Така художникът свещенодейства, стремейки се, подобно на Бог, да *първосъздава* и да *въздига*.

Съществен тук е въпросът с *изказа, с техниката на картината и ефекта* върху зрителя. Докато ранният Марин беше изключително богат откъм колоритно разнообразие и наситеност, постигани в една обобщеност и съдържаност, то днес той е доста по-категоричен и „акорден” в живописната композиция. И формата, и тоновете са доминирани и очертани по-ограничено и доста по-ярко. Така ранният Марин изглеждаше мъдър и умел майстор, а днешният Марин - подмладил ли се е в творчески смисъл?

И едното, и другото е вярно. Както казах в началото – за истинския творец *възраст няма*.

Днес Марин е наясно със себе си като миоглед и начин на съществуване, като живописна парадигма.

Картините са по-директни като въздействие, посланията – по-недвусмислени. Марин сякаш ни казва, независимо дали рисува дървета, сгради или Левски: *„възторгнат съм от този необхватен свят и неуморно ще го прославям с всичките нови форми и колорит, с които чувството, мисълта и въображението ми могат да го осъществят...”*

Проф. Добрин Денев, дн

УАСГ

Поредната самостоятелна изложба на Марин Подмолков

Експертно представена от проф. Благовест Вълков, изложбата събра колеги, приятели, ценители. Тя дойде след десетките участия на художника в национални и международни изложби в Париж, Лондон, Рим, Стокхолм, Сиатъл, Монреал, Токио, Варшава и др. Изложбата е част от програмата на Художествената академия, отбелязваща 100-годишнината от рождението на проф. Александър Поплилов, чийто ученик е М.Подмолков. В отговор на експертния отзив и топлите думи за творчеството му, Марин Подмолков благодари на проф. Вълков и на водещия представянето на

изложбата проф. Днев, както и на присъстващите колеги и приятели, уважили културното събитие. С присъщата си скромност, той се обърна към тях с думите: „Искам да споделя с вас, че когато човек подреди и покаже поредните си творчески търсения в изложба, то той става пределно ясен: вижда се колко може, откъде се е учил, до къде е достигнал...И е естествено да не бъде доволен от резултата. От друга страна, това е възможност художникът да погледне на себе си отстрани...Ако приемем, че творчеството е като опит да „преплуваш морето”, в този момент на равносметка разбираш, че си успял да навлезеш само на половин километър навътре. Опитваш се да си обективен и преценяваш, че е имало моменти и периоди, в които не само си стоял на едно място или си се въртял в кръг, но дори си губил вярната посока и си плувал назад. С възхищение се сеичаш за личности като Леонардо, Микеланджело, които са успели да преплуват това въображаемо море в рамките на краткия човешки живот. Вероятно това е професионализмът (говоря за всички човешки дейности): да си даваш сметка до къде си стигнал, макар и това не винаги да те изпълва с възторг.”

Да пожелаем на Марин Подмоллов все така красиво и уверено да плува в необятното море на творчеството.